

Холодні хмари залягли блакить,
Холодний вітер дме в степу потужно,
Гне очерет додолу, шелестить,
Мов звір в байраці виє осоружно.
І я один, без тями, мимохить,
Немов затерплий весь, іду байдужно...
Куди? Пощо? Хіба не все одно
Тому, хто з рук згубив своє стерно?

Туман і мряка... Шлях не бачать очі,
Але гаї, оселі і луги,
Немов завій жалобний, присмерк ночі
Вкриває вже поволі навкруги.
З густої мряки, буцім поторочі,
Снуються дивні витвори нудьги;
До мене линуть, простягають руки...
Я бачу їх, я чую спів і гуки...

Ні, то не спів, то ніби щось квилить
І скиглить, як підстрелена пташина.
Щось хлипає і стогне і кричить —
Голосить, мов охлялая дитина...
Та що воно? Стривай... Цить, серце, цить!
Це ж у тобі озвалась самотина.
Озвалися нудьга твоя і жаль
І давня, нерозважена печаль.

Вгамуйся, серце! Годі, схаменися...
Та ні, вже з уст зірвалися слова:
"Гей-гей! Чи є хто в лузі — озовися!
Чи є де в світі ще душа жива?
Гей, люди! Де ви? Чи ви перевелися,
Чи вас пожерла пустка світова?!"

Ратуйте! Пробі!.. Ось я тут конаю...
Життя, життя — чи пекла, а чи раю!.."

Нікого. Темно. Марний поклик мій...
Хоч би луна озвалася до мене!
Єдиний відгук в темряві нічній —
То подмух вітру та виття скажене...
Іди ж, знов міряй шлях далекий свій
І знов марнуй життя своє злиденне...
Ні щирості, ні теплого слівця —
Нудьга, нудьга без краю і кінця.

1902